

INKERIN

K I R K K O

1/81/2012

Minareettien keskellä
kaikuu kirkonkello

Väliahojen työ päättyi
Uralilla

Pääsiäisperinteet
Venäjällä

Minä saan nähdä sinun kasvosi, sinä täytät minut ilolla Apt. 2:28

Psalmi 118:15-17, 19

” Kuulkaa, miten voitonhuuto kajahtaa, riemu raikuu pelastettujen majoilta: Herran käsi on voimallinen! Herran käsi on meidän yllämme. Herran käsi on voimallinen! Minä en kuole, vaan elän ja kerron Herran teoista. Avatkaa minulle vanhurskaiden portit! Niistä käyn sisään kiittämään Herraa.

Kuva: Kristiina Paananen

INKERIN

KIRKKO

1/81/2012

Lehti on perustettu joulukuussa 1991 suomen- ja venäjänkielisenä versiona.

Suomenkielinen Inkerin Kirkko välittää uutisia ja tietoa kirkon nykypäivästä suomea puhuville inkeriläisille sekä suomalaisille seurakunnille, järjestöille ja yksityisille tukijoille.

Tässä numerossa:

3	Pääkirjoitus	16	Minareettien keskellä kaikuu kirkonkello
4	Anu ja Juha Väliaho: "Lähetystyöntekijän tehtävä on tehdä itsensä tarpeettomaksi"		
6	Inkerin kirkon uutisia		
9	Kuulumisia seurakunnista	20	Kirkon aika Aarno Lahtinen: "Inkerin kirkko kehittyi ideasta itsenäiseksi kirkoksi"
12	Rovastikunnat tutuiksi Volgan ja Uralin välillä	22	Lukijapalautetta
14	Lähikuvassa Kaltareitten takaa alttarille	23	Kolumni Pääsiäisperinteet Venäjällä
16	Minareettien keskellä kaikuu kirkonkello	24	Seitsemän vuoden rukous
19	Elävä sana Kärsimyksen lähteellä		

Pääkirjoitus

Piispa Aarre Kuukauppi
Inkerin ev.lut. kirkko Venäjällä

Kristus on ylösnoussut! Totisesti on ylösnoussut!

Tällä tavalla jo 2000 vuotta ovat vanhurskaat tervehtineet toisiaan pääsiäisenä ympäri maailmaa. Maailma yrittää vaihtaa tätä riemusanomaa asettaen meille kysymyksiä, miten se voi olla totta. Mutta me olemme saaneet apostolien ja opetuslasten perintönä tämän tiedon, joka on meille niin vaikuttavasti kirjoitettu Pyhän Hengen johdatuksessa, että yhä uudelleen ja uudelleen riemun ja pelastuksen huuto kuuluu vanhurskaitten majoissa.

Herra Jumala rakkaudessaan teki valtaisan vaihtokaupan syntisten kanssa. Hän antoi oman Poikansa kantaa meidän syntimme, vaivamme, sairautemme, pelkomme ja kuolemamme, että me voisimme omistaa uskon kautta Kristuksen vanhurskauden, voiton, iankaikkisen elämän, ilon ja rauhan. Me saamme omistaa Kristuksen, koska Häneen olemme kastetut ja uskomme, että Hänessä meidän vanha ihmisemme on ristiinnaulittu synteineen ja himoineen. Mikä ihmeellinen vaihtokauppa! Tämä on uskolla otettava vastaan.

Paavali, joka ei saanut olla suoraan Jeesuksen opetuksessa, mutta sai nähdä ylösnousseen Vapahtajan, todistaa meille väkevästi ylösnousemuksen voimasta: *Kiitos olkoon Jumalan, joka antaa meille voiton meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta!* (1. Kor. 15:57). Kuolema on nieltä ja voitto on saatu.

Inkerin kirkon historiassa tämä ihme on eletty todeksi. Kirkko yritettiin kuolettua. Sen paimenet ja kaikki todistajat lähetettiin pieninä rippeinä kauaksi Siperiaan, Pohjolaan, Keski-Aasiaan. Mutta Jumalan Sana kannatteli ja auttoi uskossa vahvistumaan vainojenkin keskellä.

Nyt on, kiitos Herralle, koittanut vapauden aika. Mutta pitää muistaa, että vapaus on annettu Jumalan lahjana, jota tekisimme työtä levittääksemme evankeliumia Kristuksen ylösnousemuksesta.

Viime vuonna juhlimme 400-vuotista Inkerin kirkkoa. Tänä vuonna alkoi kirkkomme viides vuosisata. Työmme tarkoitus on yhä edelleen Jumalan Sanalla ja rakkaudella kasvattaa seurakuntaa eli Kristuksen ruumista. Että sen jäsenet tulisivat eläviksi kiviksi Herran seurakunnassa. Että ylösnoussut Vapahtajamme tulisi vielä monelle tutuksi, ystäväksi ja pelastukseksi – niin Uralilla kuin kaikissa muissakin kirkkomme rovastikunnissa, joista tässä ja tulevaisuudessa lehdissä kerromme.

Tulkaa, palatkaamme Herran tykö... Hän tekee meidät eläviksi... Hänen nousunsa on varma kuin aamurusko, hän tulee meille kuin sade, kuin kevät sade, joka kostuttaa maan. (Hoos. 6:1-3)

+ Aarre Kuukauppi

Anu ja Juha Väliaho:

"Lähetystyöntekijän tehtävä on tehdä itsensä tarpeettomaksi"

Kiinnostus suomalais-ugrilaisiin kansoihin johti Juha Väliahon aikoinaan lähetystyöhön Volgan ja Uralin välille. Hyvinä apuna rinnalla on ollut virolaissyntyinen vaimo, Anu Väliaho. Heidän lähes yhdeksäntoista vuoden työrupeamansa päättyi 12. helmikuuta läksiäisiin Birskin seurakunnassa. Oli aika antaa tehtävät paikallisille ja päästää seurakunnat elämään itsenäisesti, Väliahot sanovat. Oma työ jatkuu toisaalla: Väliahot siirtyvät Viron kirkon palvelukseen neljäksi vuodeksi.

Anu Väliaho sanoo pilke silmäkulmassaan, ettei hän tullut Venäjälle töihin, vaan kyläilemään sukulaisien luokse.

- Vaikka Uralilla vieraanvaraisuus on ajan myötä vain lisääntynyt, niin nyt omatunto sanoo että pitää lähteä pois, sutkauttaa Anu ja vieressä istuvaa **Juha Väliahoakin** alkaa naurattaa.

Jo vuosia sitten Väliahot päättivät, että työ Uralilla päättyy sinä vuonna, kun Juha täyttää 65 ja Anu 60.

- On irrottauduttava oikeaan aikaan ja annettava tehtävät muille, toteaa Juha, joka on juuri luopunut Uralin lääninrovastin ja seurakuntakoulun johtajan tehtävistä.

- Kaikella on aikansa. Lähetystyöntekijän tehtävä on tehdä itsensä tarpeettomaksi, Anu sanoo napakasti.

Molemmat sanovat lähtevänsä Venäjältä hyvällä ja kiitollisella mielellä. Uralin rovastikunnan kuudenkymmenen nuoren leiri Joshkar-Olassa helmikuun alussa oli hieno päätös vuosien työlle: Väliahot saivat iloita työnsä hedelmistä seuratessaan paikallisten vastuunkantajien työskentelyä.

Sukukansatyö kutsuu

Oli kevät 1991, kun teologian ja valtiotieteiden maisteri Juha Väliaho saapui Pietariin tutustumaan Inkerin kirkkoon. Tulkiksi ja oppaaksi lähti Tallinnassa asuva opettaja (myöhemmin myös teolo-

gi) Anu Mägi. Pyhän Marian kirkon toisessa kerroksessa sijaitsi tuolloin Inkerin kirkon toimisto ja kerrosta ylempänä jumalanpalvelustilassa piileskeli Leninin patsas verhon takana. Keltossa vierailijat tutustuivat mordvalaisiin **Mikish Miziniin** ja **Aleksei Aljoshkiniin**, joista tuli myöhemmin pappeja Saranskiin. **Arvo Survo** oli ehtinyt jo aloittaa lähetystyön Mordvassa.

Juha tapasi syksyllä 1991 elämänsä ensimmäiset marilaiset, joiden parissa lähetystyötä ei vielä tehty.

- Minulle oli merkittävää tutustumisen professori **Valeri Patrusheviin**. Hän opetti muutaman kuukauden Helsingin yliopistossa suomalais-ugrilaiden kansojen arkeologiaa ja tapasimme hänen luennoillaan, Juha muistelee.

Marilaiset kutsuivat Anun ja Juhan vierailulle kotiseudulleen. Ensimmäiselle matkalleen Marinmaalle, Joshkar-Olaan, he lähtivät kihlaparina kesällä 1992. Vuoden päästä olivat häät ja heti kohta muutto Joshkar-Olaan, jossa he olivat kuluneen vuoden aikana käyneet muutaman kerran. Vuonna 1994 Inkerin kirkon piispa **Leino Hassinen** vihki Juhan papiksi Joshkar-Olassa.

Alkuun Väliahojen taustatukena oli kannatusrenkas, joka koostui ystäväistä sekä Helsingin Tuomasmessu -yhteisöstä. Vuonna 1998 Väliahot kävivät lähetyskurssin ja ovat siitä lähtien tehneet työtä Suomen Lähetysseuran lähettäminä.

Seurakuntia syntyy

Kun Väliahot muuttivat Joshkar-Olaan, nykyisen Uralin rovastikunnan alueella vain Saranskissa oli seurakunta. Nyt seurakuntia on kymmenen. Juha sanoo, että jokaisen seurakunnan syntymän taustalla ovat olleet omat, tarmokkaat paikalliset vastuuhenkilöt.

Väliahot siirtyivät vuonna 2003 Birskiin, jossa rekisteröitiin seurakunta samana vuonna. Sen jälkeen uusia seurakuntia ei ole haluttu perustaa.

- Totesimme jo vuosia sitten, ettei kannata perustaa monia itsenäisiä seurakuntia, koska ne ovat hallinnollisesti raskaita hoitaa eikä kaikille riitä työntekijöitä. Yhden seurakunnan alaisuudessa olevat kappeliseurakunnat tai julistuspiisheet ovat järkevämpiä, Juha selittää.

Anu muistuttaa siitä valtavasta muutoksesta, mikä Venäjällä on tapahtunut heidän aikanaan.

- Kun tulimme Venäjälle 1992, ortodoksikirkkokin oli käytännössä raunioina. Nykyään joka puolella näkee uusia kultakupoleita ja vanhoja kirkkoja kunnostetaan.

Ortodoksikirkon vahvistuminen vaikuttaa myös Inkerin kirkkoon. Luterilaisista puhutaan aikaisempaa enemmän lahkolaisina. Ihmiset ovat varauksellisia, eivätkä uskalla tulla luterilaisiin seurakuntiin yhtä vapaasti kuin aikaisemmin.

- Kyllä Uralilla silti on vapaus julistaa evankeliumia, Juha sanoo. Esimerkiksi meidän läksiäispäivänä Birskin seurakunnassa oli kastetilaisuus. Uudesta marikylästä tuli liikemiesperhe, jonka kolme kasvattilasta kastettiin kirkossa (*ks. kansikuva*).

Lähetystyössä opittua

Vuosien myötä ja erilaisten kokeilujen

kautta Väliahoille on kirkastunut, mihin työssä kannattaa satsata.

- Vastuunkantajien kouluttaminen on avainasia silloin, kun seurakuntia synnytetään, Juha Väliaho painottaa.

Nykyään korostetaan sitä, että lähetystyön pitäisi keskittyä suurimpiin kaupunkeihin, mutta Juha ei ole täysin samaa mieltä.

- Kun on kysymys vähemmistökansan tavoittamisesta, työ tapahtuu vain kylissä, ei millään muulla tavalla.

Seurakunnissa tulee ehdottomasti painostaa lapsityöhön. Eikä sovi unohtaa yhdessäolon ja osallisuuden merkitystä.

- Venäjällä on tapana yhdessä juhlia syntymäpäiviä ja muistella kuolleita omaisia. Nämä hetket samoin kuin kirkoteet aina jumalanpalveluksen ja muiden tilaisuuksien jälkeen ovat tärkeitä, Anu sanoo.

Ihmisten tavoittamisessa tärkeää on myös paikallisen kulttuurin käyttäminen niin pitkälle kuin mahdollista. Marilaisien parissa se on tarkoittanut työtä heidän omalla kielellään. Musiikki on lähellä marilaisten sydäntä ja sillä on keskeinen sija seurakunnissa.

Juha Väliaho on kehittänyt jumalanpalvelusta niin, että se olisi mahdollisimman lähellä kansaa.

- Musiikkia on tavallista enemmän. Pääosan rukouksista seurakuntalaiset hoitavat itse vapaasti rukoillen. Tämä

on osoittautunut hyväksi tavaksi, joka antaa jumalanpalvelukselle ihan oman sävynsä.

Pettymyksiäkin on tullut. Entisenä neuvostokansalaisena Anu sanoo ymmärtävänsä venäläisiä helpommin kuin Juha, jota suomalaisena on onnistuttu petkuttamaan joskus rankastikin.

- Paavalin kirjeistä on luettavissa jatkuvasti pettymyksiä vastuunkantajiin. Se on normaalia, varsinkin Venäjällä, joka on niin syvästi korruptoitunut, Juha huokaa.

Uskolliset taustajoukot

Väliahot ovat vuosien ajan toivoneet uusia lähetystyöntekijöitä avuksi Uralin rovastikuntaan.

- **Maija Antikainen** (SLS) teki kaksi vuotta hyvää diakoniatyötä rovastikunnassamme. Enempää ei lähetystyöntekijöitä ole Uralille löytynyt. Mutta olemme Jumalalle kiitollisia lukemattomista suomalaisista rakennustalkoolaisista, joita apunamme on ollut, Anu sanoo liikuttuneena muistellessaan heitä.

Juha lisää listaan Suomessa olevat taustajoukot, joiden esirukoukset ja taloudellinen tuki on ollut työn kannalta ratkaisevaa.

- Eturintamassa ei voi taistella ilman tällaisia taustavoimia. Tutussa virressä sanotaan: ”Yksin emme työtä tee, toinen

toista tarvitsee.”

Väliahot uskovat, että heidän lähtönsä jälkeen tutut apuvoimat jatkavat Uralin seurakuntien tukemista. Valitettavaa on, että Suomessa lähetyskiinnostusta on lähinnä iäkkäällä väellä. Kasvaako enää uutta lähetys sukupolvea ja vapaaehtoisien joukkoa, jää nähtäväksi.

- Kun lähdimme Birskistä, luin saatantajille apostoli Paavalin sanat: *Jätän nyt teidät Jumalan ja hänen armonsa sanan haltuun, sen sanan, jossa on voima rakentaa teitä ja antaa perintöosa kaikkien pyhitettyjen joukossa* (Apt. 20:32). Näin haluan sanoa kaikille niille, joiden kanssa olemme täällä tutustuneet, Juha päättää.

Teksti ja kuva: Kristiina Paananen

Inkerin kirkko kiittää Anu ja Juha Väliahoa heidän suuresta työpanoksestaan Uralin rovastikunnan ja Inkerin kirkon hyväksi. Toivotamme heille hyvän ja armollisen Jumalamme johdatusta uusissa tehtävissä sisarkirkossamme Virossa.

*Piispa Aarre Kuukauppi
Työtoverit ja ystävät*

Inkerin kirkon uutisia

Kirkkohallituksen päätöksiä

2.12.2011

- Pastori **Dmitri Galahov** nimitettiin Terijoen seurakunnan kirkkoher-raksi.

- Pastori **Andrei Savolainen** ni-mitettiin Kalevalan seurakunnan kirkkoher-raksi.

- Diakoni **Vladimir Nikiforovin** kirkkoherran valtuuksia Ulan-Udessa jatketaan vuodella.

- Pastori **Aleksei Krongolmia** pyydetään väliaikaisesti hoitamaan Tsالنan kirkkoherran tehtäviä.

- Diakoni **Gennadi Moskalev** vi-hitään Novosibirskin seurakunnan pastoriksi.

- **Sergei Shilovski** vihitään diako-niksi Ulan-Uden seurakuntaan.

- **Konstantin Volkov** siunataan katekeetaksi Gurez-Pudgan udmur-tialais-venäläiseen seurakuntaan.

- **Ivan Pavlov** siunataan Sajans-kissa sijaitsevan kristittyjen ryhmän katekeetaksi.

- Pastori **Vladimir Batuhthin** aloit-taa lähetystyön Narvan evankelis-luterilaisessa seurakunnassa Virossa.

- Hyväksyttiin Inkerin kirkon ja Istanbulin luterilaisen kirkon välinen yhteistyösopimus.

27.01.2012

- **Viktor Mutasen** kirkkoherran tointa Segezassa jatketaan vuodella.

- Hyväksytään pastori **Vladimir Batuhthin**in kutsu palvelemaan Viron evankelis-luterilaista Pyhän Johan-neksen seurakuntaa Pietarissa.

- Joshkar-Olan kirkkoherra **Vladi-mir Botshkov** nimitetään Uralin lääninrovastiksi kuudeksi vuodeksi.

- Teologian kandidaatti **Dina Ko-repanova** valittiin Birsikissä toimivan Uralin seurakuntakoulun johtajaksi kahdeksi vuodeksi.

Nuoret opettelivat mediataitoja Pietarissa

A lkuvuodesta Pyhän Marian seu-rakunnassa pidettiin medialei-ri, johon osallistui nuoria Venäjältä, Suomesta ja Virossa. Leirin tarkoituk-sena oli kehittää nuorten mediataitoja ja saada aikaan nuorten venäjänkieli-sen Vybor-lehden uusi numero. Lei-rin ansiosta syntyi myös uutta video-materiaalia lehden kotisivuja varten sekä kristillinen lyhytelokuva.

–Vybor -lehti kehittyy, iloitsi **Pek-ka Jauhiainen**, joka on *Nuotan* ve-näjänkielisen version, *Vyborin*, pää-toimittaja. Hän oli yksi leirin vetäjistä ja luotsasi nuoria pohtimaan lehden tulevaisuutta.

Pyhän Marian seurakunnan jäsen, **Maria Savitskaja**, opiskelee Suo-messa mediatyöntekijäksi.

– Tällä kertaa en ollut leirillä pel-kästään osanottajana, vaan myös jär-jestäjänä. Osallistuin leirin käytän-nön järjestelyihin ja autoin nuoria ar-tikkelien kirjoittamisessa sekä haas-tattelujen tekemisessä.

- Tällaisia leirejä pidetään neljä kertaa vuodessa ja tuloksena on joka kerta uusi lehden numero. Leirin aika-na teimme myös kristillisen lyhyt-elokuvan, jonka käsikirjoituksen laati **Anna Jokinen**. Uuden Vybor -lehden ja elokuvan aiheena on ”Kristityn sta-tus”. Kaikki työ, mitä leirillä tehdään, toteutetaan nuorten omin voimin ja suunnataan siihen, että mediavälinei-

Mediatyö kiinnostaa Inkerin kirkon nuoria. Kuva: Denis Mirgorodskij

den kautta kerrotaan Kristuksesta muille nuorille, jotka eivät ehkä vielä tiedä Hä-nestä mitään, Maria Savitskaja kertoo.

*Teksti: Ksenia Kuzmina ja Heli Kuukauppi
Suomennos: Anitta Lepomaa*

Piispa Kuukauppi vieraili Luulajan hiippakunnassa

Inkerin kirkon piispa **Aarre Kuu-kauppi** seurueineen vieraili tam-mikuussa Ruotsissa piispa **Hans Sti-glundin** kutsusta. Piispat tapasivat toisensa Luulajassa, jossa isäntäväki esitteli oman hiippakuntansa toimin-taa, mm. saamelaistyötä. Matkaohjel-

maan sisältyivät myös vierailut Haapa-rannassa ja Bodenissa. Inkerin kirkko ja Luulajan hiippakunta kuuluvat Barentsin alueen kirkkojen neuvostoon.

Kristiina Paananen

Instituutista valmistui uusia teologeja

Inkerin kirkon Teologinen Instituut-ti myönsi helmikuussa uskontotieteen kandidaatin arvonimen **Erdeni Vanda-noville** (Ulan-Ude) ja **Vladimir Jakus-hoville** (Murmansk). Heidän opiske-lunsa teologisella linjalla kestivät kolme ja puoli vuotta.

– Nykyteologiien tavoitteena on tie-teellisen tutkimuksen lisäksi olla myös hyvänä esimerkkinä kristillisestä elämästä, saavuttaa vilpittömästi palava sydä-men usko, sekä oppia kasvattamaan it-sessä ja muissa rakkautta Jumalaa ja ih-

misiä kohtaan, totesi valmistujaisjuhlassa Teologisen Instituutin rehtori **Aleksandr Prilutskij**.

Nyt opiskelunsa päättäneiden opiske-lijoiden diplomitöiden aiheet nousevat nykypäivän elämän rytmistä ja valotta-vat kirkon sekä yhteiskunnan elintärkei-tä kysymyksiä. Vandanovin diplomityön aiheena oli ”Hengellisen elämän käsite käytännön kristillisessä elämässä”. Ja-kushov käsitteli tutkimuksessaan kysy-mystä luterilaisen kirkon arvovallasta Venäjällä ennen vallankumousta ja tänä

päivänä. Tutkimuksen tekijän mu-kaan nykyisen Inkerin kirkon tulee erityisesti kohentaa vaikutusvaltaan-sa, jonka se menetti ateismin aikana Neuvosto-Venäjällä.

Inkerin kirkon Teologinen Insti-tuutti antaa nykyään kaksivaiheista teologian opetusta. Siksi vastaval-mistuneilla kandidaateilla on mah-dollisuus jatkaa opiskelua uskonto-tieteen maisteriksi.

Teksti: Natalja Shirjajeva, Suomennos: Anitta Lepomaa

Ykseyden viikon rukouspäivä

T ammikuun 25. on läntisessä kristil-lisyydessä apostoli Paavalin käänty-misen päivä ja itäisessä kristillisessä pe-rinteessä Pyhän Tatjanan päivää. Tuona päivänä kaikkien perinteisten kristillisten tunnustusten edustajat kokoontuivat Pie-tarin Uspenskin kirkkoon rukoilemaan kristittyjen ykseyden puolesta. Jokavuo-tinen ykseyden viikko huipentui tähän tilaisuuteen.

Uskovia tervehti Venäjän rooma-lais-katolisen kirkon ylipaimen **Pavel Petsi**. Evankelis-luterilaista kirkkoa tapahtumassa edustivat Pyhän Marian seurakunnan pastori **Mihail Ivanov** sekä Pyhän Mikaelin seurakunnan kirkkokuoro.

*Teksti: Oksana Dyba
Suomennos: Anu Saari*

Runoteos Oleg Sevastjanovilta

N arvan ja Tallinnan venäjänkielisen työn pastori **Oleg Sevastjanov** esit-teli 4. tammikuuta Narvan kaupunginkir-jastossa tuoreen runoteoksensa *Askeleet autiomaassa*, joka on julkaistu Pieta-rissa. Teos koostuu pääasiassa kolmisä-keistä. Kuvitus on narvalaisen taiteilijan, **Tatjana Soninan** käsialaa. Kirjaa on

myytävänä Pietarin kirjakaupoissa.

Kirjan esipuheessa Oleg Sevastja-nov kertoo: ”Nämä rivit ovat vain sie-meniä, jotka ovat olleet paperipinossa pöydälläni. Niillä ei itsellään ole vart-ta, ei lehteä joka tarjoaa viileää varjoa autiomaan kulkijalle... Tämän kirjan nähdessä päivänvalon nuo siemenet kylvetään ihmissydänten peltoon... Ja tiedän, tuuli voi viedä ne mukanaan, ehkä ne eivät kasvata juuria syvälle ja kohta kuivuvat... ohdakkeet voivat ne tukahduttaa... mutta, ne saattavat myös kantaa hedelmää...”

*Teksti: Oksana Dyba
Suomennos: Anu Saari*

Narvan venäjänkielisen työn pastori Oleg Sevastjanov on julkaissut runoteok-sen. Kuva Kai Lappalainen

Uskontojenvälinen foorumi Pietarissa

K ristityt, juutalaiset ja muslimit Kkokoontuivat 25. tammikuuta Va-silin saarelle, Pyhän Mikaelin kirk-koon uskontojenväliseen foorumiin, jonka tavoitteena on tutustua toisten-sa perinteisiin ja keskustella yhteisis-tä kysymyksistä.

Luterilaisessa kirkossa pidetys-sä tapaamisessa käsiteltiin foorumin virallista rekisteröitymistä yhteis-kunnalliseksi järjestöksi. Lisäksi kes-kusteltiin mahdollisuudesta järjestää yhteisiä hyväntekeväisyysprojekte-ja, tunnustustenvälinen hengellisen musiikin festivaali sekä osallistumi-sesta toinen toistensa uskonnollisiin juhliin.

Tervehdyssanoja esittivät eri us-kontojen edustajat. Pietarin Suuren koraalisynagogan pääkanttori **Barukh Finkelschtein** esitteli rukous-laulut. Urkuteokset esitti luterilaisen kirkon kanttori **Jelena Antipina**.

*Teksti: Oksana Dyba
Suomennos: Anu Saari*

Inkerin kirkon tuoreimmat uutiset

www.inkerinkirkko.fi
www.elci.ru

Talven pelejä
Hatsinassa

Hatsinassa oli vuoden alussa lasten ja nuorten leiri.

Hatsinassa on jo muutamien vuosien ajan pidetty uuden vuoden alussa lasten ja nuorten juhla ”Talven pelejä”. Tämän vuoden tammikuussa iloa toivat seurakuntaan omien lasten ja nuorten lisäksi osallistujat Pyhän Marian seurakunnasta ja Keltosta.

On tärkeää, että eri seurakuntien lapsilla ja nuorilla on mahdollisuus olla yhdessä. He tutustuvat toisiinsa, pelaavat,

laulavat, aterioivat ja rukoilevat yhdessä. Rukouksissa he pyytävät siunausta ja rauhaa koko maailmalle, omalle kirkolle ja maailmanlaajuiselle kristilliselle kirkolle. On hauska nähdä iloisia lapsia, joissa voimme nähdä myös Inkerin kirkon tulevaisuuden.

Teksti ja kuva: Viktor Vorontsov – Hatsinan ja Tuutarin kirkkoherra

Kupanitsassa monin-
kertainen juhla

Kupanitsan seurakunta juhli viime joulukuussa 360-vuotispäiväänsä, kivikirkon 150-vuotispäivää, kirkon restauroimisen ja neuvostoajan jälkeisen uudelleenpyhittämisen 20-vuotisjuhlaa sekä **Arvo Survon** palvelutyön 30-vuotisjuhlaa.

Juhlaan ottivat osaa eri seurakuntien edustajat, Inkerin liitto, Inkeriseura ja Sampo-keskus. **Tatjana Shadrunkova** esitteli lyhyen videon Inkerin kirkon noususta ja Arvo Survon työstä. Tuutarin seurakunnan kuoro esitti ohjelman, jossa huomioitiin juhlan eri aiheet.

Arvo Survon juhlapäivän taakse kätkeytyy valtava määrä kastettuja, viimeiselle matkalle saatettuja ja Herran huomaan uskottuja sieluja, kohtaamisia jo poisnukkuneen sukupolven kanssa ja rohkaistuneita ihmisiä. Mutta myös lukematon määrä kilometrejä ja katkenneita kitarankieliä, muistiinpanoja ja merkin-
töjä, jotka vielä odottavat kirjan kansiin pääsyä. Kirjoillaan ja lauluillaan Survo on kutsunut uskoon satoja nukkuvia sydämiä.

Teksti: Viktor Vorontsov – Hatsinan ja Tuutarin kirkkoherra, Suomennos: Anu Saari

Musiikki yhdistää
seurakuntia

Tuutarin seurakunnan kuoro vieraili tammikuussa Volosovan seurakunnassa. Kuoron ohjelmassa oli hengellisesti ravitsevia ja rohkaisevia lauluja. Myös isäntäväen oma lauluryhmä ilahdutti esityksillään.

Teekupin äärellä seurakuntalaiset vaihtoivat vaikutelmiaan tilaisuudesta ja kertoivat omien seurakuntiansa toiminnasta.

Tapaaminen oli mielenkiintoinen ja innostava. Kokemus voi aktivoida seurakuntien yhteistyötä ja tämän kaltaisille tilaisuuksille tulee mahdollisesti jatkoa tulevaisuudessa.

Teksti: Viktor Vorontsov, Suomennos: Kristiina Paananen

Nyt kumartamaan
tulkaa

Kreshenskij Vetsera, Loppiaisilta -konsertti, veti Pyhän Marian kirkon ääri-ään myöten täyteen evankelisen kulttuurin festivaalien avajaisiin 15. tammikuuta. Korkeatasoiset konsertoivat kuorot olivat Pietarin luterilaisista ja reformoituista kirkkoista, anglikaani- ja baptistikirkkoista sekä Venäjän evankelisten kristittyjen liitosta.

Nyt kahdeksan päivää kestävä kansainvälinen evankelisen kulttuurin festivaali järjestettiin seitsemännen kerran. Loppiaisilta -festivaalilla on kuitenkin juuret paljon kauempana. Jo vuonna 1817 järjestettiin Pietarissa kolmen päivän festivaali reformaation 300-vuotisjuhlan merkeissä.

Yleisö aloitti konsertin yhteisellä Isä Meidän -rukouksella ja päätti sen yhteiseen lauluun kuorojen kanssa. Kun monisatapäinen yleisö ja satakunta eri evankelisten kirkkojen kuorolaulajaa lauloi seisten Nyt kumartamaan tulkaa -laulua, kirkko täyttyi valtaisasta musiikista ja haltioituneesta yhteyttä luovasta tunnelmasta.

Tuulikki Vilhunen

Joshkar-Olassa oli 3.-5. helmikuuta nuortenleiri, johon osallistui noin kuusikymmentä nuorta eri puolilta Uralin rovastikuntaa. Inkerin kirkon lapsi- ja nuorisotyön toimikunta oli apuna leirin järjestelyissä. Kuva Lasse Kuukauppi

Tunkan laaksossa kastettiin helmikuussa kolme lasta. Lasten isoäiti on Ulan-Uden seurakunnan jäsen ja myös lasten äiti on kastettu. Kasteen toimitti Ulan-Uden kirkkoherra Vladimir Nikiforov. Kuva Sergei Shilovski

Arvokas lahja Siperian
rovastikunnalle

Siperian rovastikunta, erityisesti Omskin seurakunta, on saanut Suomesta lahjaksi valkoisen, barokkityylisen papin juhlafrasukan.

Kasukan etu- ja takaosiin on kirjailtu risti, joka samanaikaisesti symboloi pelastustamme ja elämän puuta. Ristin ala- ja yläpuolella on voitonseppeli, joka kohoaa kohti taivasta. Kasukan selkäpuolella ristin keskellä, kirjan päällä, makaa Karitsa kantaen voitonlippua. Kirja on suljettu seitsemällä sinetillä, kuten Ilmestyskirjan 5. ja 6. luvussa sanotaan. Vain Karitsa ”on arvoinen ottamaan kirjan ja avaamaan sinetit”.

Uusi kasukka sopii mainiosti Omskin luterilaiseen Pyhän Katariinan barokkikirkkoon, joka on rakennettu v. 1791. Inkerin kirkko anoo parhaillaan kirkon palauttamista seurakunnalle.

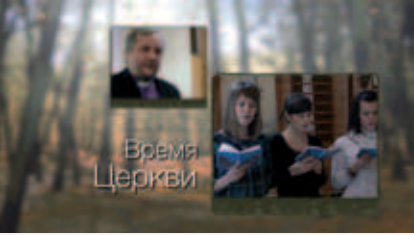
Teksti: Juha Saari

Tervetuloa mielenkiintoiselle matkalle itään!

Время Церкви –
Kirkon aika

TV-ohjelma Venäjän ja Baltian luterilaisuudesta. Mukana myös Inkerin kirkon seurakuntia, työntekijöitä ja seurakuntalaisia.

Joka toinen torstai klo 20:10 TV7-kanavalla.
Ohjelman verkkosivut ja aikaisemmin esitetyt jaksot osoitteessa:
www.evlut.net

Esittelemme

seurakuntien vapaaehtoisia

Shuarsolan seurakunnan vapaaehtoisia

Anna Mitjakova

Auttaa keittiössä leirien aikana ja huolehtii järjestyksestä kirkossa.

- Olen auttanut kirkossa noin kolme vuotta. Jumala on antanut halun palvella mielellään, vapaasta tahdosta. Toivon, että kristityt eivät olisi kristittyjä vain nimellisesti, vaan lukisivat Pyhää Sanaa, ka-tuisivat syntejään ja tulisivat Jumalan luo.

Mihail Volkov - Misha-setä, eläkeläinen

Aina valmiina auttamaan erilaisissa tehtävissä.

- Tulin seurakunnanhoitajan pyynnöstä autta-maan, kun kirkkoa rakennettiin ja niin jäin Jumalan kutsusta seurakuntaan. Jeesus Kristus pelasti minut ja antoi syntini anteeksi. Se antaa minulle voimia palvella erilaisilla lahjoilla. Toivon, että kristityt al-kaisivat ”kalastaa” ihmisten sieluja, kuten apostoli Pietari.

Tatjana, rakas diakonissamme

Piirtää hyvin, laittaa ruokaa, siivoaa ja lisäksi hänellä on evankelistan lahja.

- Toivon että vahvistuisitte uskossa ja voisitte palvella Jumalaa omilla lahjoillanne. Etsikää, ope-telkaa tuntemaan ja luottamaan Jumalaan.

Teksti: Aleksandr Mitjakov – Diakoni, Shuarsolan Sorta-seurakunta Uralin rovastikunnassa, Suomenos ja kuva: Kristiina Paananen

”Vasaralähetys” naputteli Lugassa

Luga on 20 000 asukkaan kaupunki rei-llut sata kilometriä Pietarista etelään. Siellä on pieni seurakunta, joka remon-tin jaloissa pyrkii eteenpäin. Helmikuus-sa Herättäjäyhdistyksen viiden hengen talkooryhmä tuli jälleen kunnostamaan Lugan seurakuntarakennusta **Alpo Löy-tynojan** vetämänä. Kerhotilat lapsille oli tarkoitus saada kuntoon tällä reissulla.

Talkooporukka, joka kutsuu itseään ”Vasaralähetykseksi”, on noin 250 mie-hen joukko, josta lähetetään pieniä ryh-miä niihin lähetyksen ja eri kirkkojen kohteisiin, missä apua tarvitaan. Talkoo-miehet eri puolilta Suomea ovat 70 ikä-vuoden molemmin puolin. Mikä saa hei-dät lähtemään aina uudestaan raskaaseen työhön itänaapuriin?

- Kun ei niin osata kirjoittaa eikä pu-hua, niin teemme käten töitä, toteaa Al-po Löytynoja. Keikalta palattuamme olemme yleensä hyvin väsyneitä, mutta kun väsymys on levähty, kohta alkaa pu-helin piristä ja kysellään, että minne ja milloin seuraavaksi lähtisimme.

Moni ryhmästä on ollut mukana kym-menkunta kertaa. Miehet korostavat sitä, että perheen ja vaimon tuki näille talkoo-retkille lähtiessä on tärkeä. Huumorimie-lessä Lugan seurakunnan kirkkoherra **Igor Sherbaha** on valmistanut diplomit vaimoväelle siitä, että he ovat ”lainan-neet” miehiään talkootöihin. Igor Sher-baha kiittelee talkoolaisia siitä, että he tekevät työtä niin kuin tekisivät itselleen.

Kirkkoherra Sherbaha toimi aikanaan miliisissä 24 vuotta, mutta löydettyään uskon Jumalaan, hän halusi vaihtaa am-mattiaan. Hän opiskeli Keltossa ja raken-taa nyt Lugan seurakuntaa sekä käytän-nöllisesti että hengellisesti. Hänen unel-mansa on, että ympäristössä asuvat ihmi-set oppisivat tuntemaan Jumalan, hänen käskynsä ja ohjeensa, jotka auttavat hei-tä elämässä eteenpäin. Hän toivoo myös luotettavia palvelijoita seurakuntaansa. Sherbaha toivottaa myös vierailijat terve-tulleiksi Lugaan.

Tuulikki Vilhunen

1 2 3 4 5 6 7
Uralin rovastikunta

Vähemmistökansojen kulttuurit rikastuttavat seurakunta Volgan ja Uralin välillä

Uralin rovastikunta koostuu seitsemästä tasavallasta Ural-vuorten länsipuolella: Mordovia, Tshuvassia, Mari El, Udmurtia, Tatarstan, Bashkortos-tan ja Komi. Alueella elävien vähemmistökansojen parissa puhutaan seitsemää eri suomensukuista kieltä. Suomalais-ugrilaisten parissa on vielä 250 000 kastamatonta luonnonus-konnon kannattajaa - marilaisia ja udmurtteja - sekä viisi miljoonaa muslimia, tataaria ja bashkiiria. Luoteis-Bashki-riassa työalueemme väestöstä 80 % on kastamattomia.

Maantieteellisesti Uralin rovasti-kunta on kaksi kertaa Suomen pinta-alan kokoinen. Alueen leveys on 850 km ja eteläisimmästä se-urakunnasta pohjoisimpaan on 1200 km. Rovastikunnan itäisimmästä seurakun-nasta, Birsistä, tulee matkaa Pietariin 2000 km.

Ural omaksi rovastikunnakseen

Uralin rovastikunnan historia alkoi jo en-nen Inkerin kirkon virallista uudelleen

syntymistä, kun inkeriläiset seurakunnat olivat vielä Viron kirkon rovastikunta-na. Mordovian tasavallassa oleva Sarans-kin seurakunta perustettiin marraskuussa 1991 ja hallinnollisesti se oli Viron kir-kon alaisuudessa vuoteen 1995 saakka.

Vuonna 1996 Moskovasta itään oli jo neljä seurakuntaa: Saransk, Joshkar-Ola sekä Siperian puolella Omsk ja Krasno-jarsk. Inkerin kirkon synodi päätti 1996 muodostaa niistä Uralin rovastikunnan. Lääninrovastiksi nimitettiin Saranskin seurakunnan kirkkoherra **Aleksei Aljo-shkin**. Vuonna 2000 Uralin mammut-tirovastikunta – Saranskista Irkutskiin 5000 km – jaettiin kahtia: Uralin ja Si-perian rovastikunniksi. Tuolloin Vol-gan ja Uralin välillä oli viisi rekisteröi-tyä seurakuntaa. Vuonna 2002 Uralin ro-vastikunnassa oli jo nykyiset kymmenen seurakuntaa.

Vuonna 2001 lääninrovastina aloitti lähetystyöntekijä **Juha Väliaho** (SLS). Samana vuonna Uralin rovastikunnan keskuksesi tuli Joshkar-Ola.

Rovastikunta tänään

Suomen Lähetyseura on tukenut vuo-desta 1999 seurakuntien työtä kuudessa

Rovastikunnat tutuiksi

Inkerin kirkossa on eri puolilla Ve-näjää kaikkiaan seitsemän rovasti-kuntaa. Esittelemme kunkin vuo-rollaan tästä numerosta alkaen. Ensimmäisenä kerromme Uralin rovastikunnasta.

rovastikunnan tasavallassa ja Kansanlä-hetys yhdessä, Mordoviassa. Taloudel-lista tukea on tullut myös Suomen se-urakunnilta. Juha ja **Anu Väliahon** työtä on tukenut Suomen Lähetyseura ja eri aikoina Mordoviassa olleita lähetystyön-tekijöitä Kansanlähetyks. Suomalais-ten tuella on ostettu ja kunnostettu tai raken-nettu kaikkiaan 17 rakennusta kymme-nessä eri seurakunnassa. Ulkomaista tu-kea rovastikunta on saanut lisäksi Vi-rosta ja Yhdysvalloista, Amerikan luterilaisen kirkon Minnesota-synodilta sekä Aposto-lis-luterilaiselta kirkolta.

Uralin rovastikunnan pappien, diako-nien ja katekeettojen määrä oli vuoden 2011 alussa 17, joista pastoreita on kym-men. Nuoriso- ja lapsityöntekijöiden, sihteerien ja kirjanpitäjien määrä on huo-mattavasti suurempi. Seurakuntien jäsen-ten yhteismäärä on lähes 800.

Tulevina vuosina tavoitteena on nos-taa seurakuntien omavaraisuutta. Yksi osa tätä prosessia on uhraamisen ja kym-mennysten antamisen opettaminen se-urakunnissa. Birsissä on käynnistynyt hu-najan pakkaaminen, jonka toivotaan tuo-van tulevaisuudessa tuloja seurakunnalle.

Toinen tavoite on 2000-luvun alus-sa aloittaneen rovastikunnallisen se-ura-

kuntakoulun laajentaminen, sillä seura-kuntien kasvu riippuu vapaaehtoisten vastuunkantajien määrästä ja taidoista. Tatarstanissa ja Bashkortostanissa haas-teena on tataarityön aloittaminen. Tähän työhön tarvitaan uranuurtajia.

Helmikuussa 2012 Anu ja Juha Väli-aho päättivät pitkän työnsä Uralilla ja In-kerin kirkossa. Joshkar-Olan kirkkoherra **Vladimir Botshkov** aloitti kuuden vuo-den jakson uutena lääninrovastina. **Dina Korepanovasta** tuli seurakuntakoulun johtaja kahdeksi vuodeksi.

Sukukansatyön päänavaus - Mordovia

Inkerin kirkon sukukansatyö alkoi Sa-ranskista, Mordovian tasavallan pääkau-pungista, **Arvo Survon** kiinnostuksesta suomalais-ugrilaisiin kansoihin.

Vuodesta 1995 lähtien Saranskissa on ollut kaksi seurakuntaa. Pääosin er-zänkielisen Velmema-seurakunnan kirk-koherrana on koko ajan toiminut pastori Aleksei Aljoshkin. Seurakunta sai oman kirkon vuonna 2003. Enimmäkseen

Vasen kuva: Shuarsolan Sorta-seura-kunta on marinkielinen. Kuva Kristiina Paananen

Oikea kuva: Birskin seurakunta saa tuloja hunajan pakkaamisesta ja myymisestä. Kuva Kristiina Paananen

mokshalaisista koostuvan toisen seura-kunnan kirkkoherrana toimii pastori **Mi-kizh Mishin**. Oman puukirkkonsa se sai vuonna 2001. Kolmas työpiste Mordovi-assa on Vertelimin mordvalaiskylä.

Ensimmäisenä suomalaisena lähe-tystyöntekijänä Saranskiin lähti **Riit-ta Pyykkö** (SEKL) 1992. Myöhemmin siellä on työskennellyt useita Kansanlä-hetyksen lähettejä. Nyt molemmat seura-kunnat toimivat omillaan ilman ulkopuo-lisia työntekijöitä.

Askel Marin tasavaltaan

Elokuussa 1993 perustettiin Joshkar-Olan luterilainen seurakunta, jonka palveluk-seen Väliahot samana syksynä muuttivat. Kun Juha Väliaho siirtyi vuonna 2005 Birskin seurakunnan kirkkoherraksi, Jo-shkar-Olan seurakunnan kirkkoherraksi tuli oman seurakunnan kasvatti, pastori Vladimir Botshkov.

Seurakunnan vahvuus on monipuoli-nen diakoniatyö, jota on kehittänyt **Va-lentina Botshkova**. Hän on myös koon-nut laajan kirjaston.

Shuarsolan marikylässä työn aloitti marilainen kirjailija ja toimittaja **Gen-nadi Aleksejev**, joka tuli seurakuntaan vuonna 2000 ja vihittiin myöhemmin diakoniksi. Marinkielinen seurakunta it-senäistyi vuonna 2003 ja kirkko vihittiin

2008. Seurakunnanhoitajana palvelee tällä hetkellä oman kylän poika, diakoni **Aleksandr Mitjakov**.

Pohjoiset tasavallat Komi ja Udmurtia

Keski-Venäjän pohjoisimmat suomalais-ugrilaiset kansat ovat Joshkar-Olasta 750 km pohjoiseen olevan Komin tasavallan komit, joita on 500 000, ja 550 km koil-liseen Udmurtian tasavallassa asuvat ud-murtit, joita on 750 000.

Väliahot menivät tutustumaan Ko-miin syksyllä 1993. Sekä Syktyvkariin että Troitshko-Petsorskiin perustettiin In-kerin kirkon seurakunnat 1998. **Sergei Jelfimov** vihittiin diakoniksi ja hänestä tuli Syktyvkarin työntekijä. Diakoni **Va-sili Popovista** tuli Troitsko-Petshorskin diakoni.

Syktyvkarissa ostettiin komilainen hirsitalo, joka kunnostettiin seurakunnan kirkoksi ja työntekijän asunnoksi. Vih-kiäiset olivat vuonna 2000. Myös Troits-ko-Petshorskin seurakunnalle ostettiin ja kunnostettiin talo kirkoksi.

Syktyvkarin seurakunnalla on myö-hemmin ollut monia vaikeuksia ja työn-tekijävaihdoksia. Keväästä 2010 läh-tien seurakuntaa on auttanut lähetys-työntekijä **Nina Rybakova** Birsistä. Kirkon lämmitysongelmien takia Inke-

rin kirkon kirkkohallitus on tehnyt pää-töksen myydä rakennus ja ostaa tilalle kerrostalohuoneisto.

Udmurtiassa on Gurez-Pudgan kyläs-sä udmurtialais-venäläinen seurakunta, josta tarkemmin sivuilla 14-15.

Tshuvassia ja Tatarstan – tur-kinsukuiset kansat

Tsheboksaryssa oli hengellisesti koditon kristittyjen ryhmä, jotka halusivat liittyä Inkerin kirkkoon. Kaikki ryhmäläiset -toistakymmentä lähinnä nuorta ihmistä - ovat tshuvasseja, kielellisesti turkinsu-kuisen kansan edustajia. Uskonnollisesti tshuvassit ovat lähinnä ortodokseja.

Tsheboksaryn ryhmästä tuli ensi-mäinen turkinsukuinen luterilainen seu-rakunta Inkerin kirkossa. Ryhmä vuok-rasi kerrostalohuoneiston seurakunnan kokoontumispaikaksi. Seurakunnan-hoitajana toimii katekeetta **Aleksander Tshernov**, jonka apulaisena on katekeet-ta **Konstantin Subbotin**.

Tatarstan on islamilaisten tataarien ta-savalta. Heidän uskontonsa on pehmeää

islamia, mikä mahdollistaa lähetystön heidän keskuudessaan. Pääkaupungin, Kazanin, luterilaisesta seurakunnasta tar-kemmin sivuilla 16-18.

Itäinen Bashkortostan

Euroopan itälaidalla Uralvuorten juurel-la sijaitsee Bashkirian tasavalta, kansojen kattila. Väestössä on muiden muassa ta-taareja, bashkiireja, muslimeita, tshuvas-seja, mordvalaisia, marilaisia ja udmurt-teja. Kaksi jälkimmäistä kansaa on enim-mäkseen luonnonuskontojen harjoittajia tai hengelliseen tyhjiöön jääneitä.

Väliahot aloittivat vuonna 2001 työn marilaisten parissa. Seuraavana vuonna kastettiin Birsissä opettaja-koreografi **Slava Abdullin**, josta tuli ensimmäinen marilainen luterilainen pastori vuonna 2009. Tällä hetkellä hän on Birskin seu-rakunnan kirkkoherra.

Vuonna 2006 vihittiin kolmikerrok-si-nen seurakuntatalo ja 2008 kaksikerrok-sinen lähetystalo. Birskin kaupungin (50 000 asukasta) lisäksi seurakunta toimii kahdessa maakuntakeskuksessa, Nefte-

Vasen kuva: Joshkar-Ola on Uralin rovas-tikunnan keskus. Kuva Kristiina Paananen

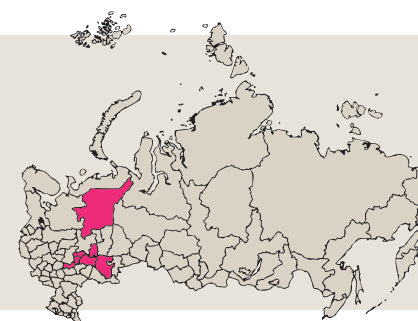
Oikea kuva: Uralin rovastikunnassa pi-detään yhteisiä lasten- ja nuortenleire-jä. Shuarsolan diakoni Aleksandr Mit-jakov leiriläisten keskellä. Kuva Anna Mitjakova

kamskissa ja Mishkinossa. Työtä tehdään myös yhdeksässä marikylässä, joissa on luterilainen ryhmä.

Birskin seurakuntaa kutsutaan ”mari-laiseksi kirkoksi”, koska seurakuntalai-set – nyt noin 300 kastettua – ovat kaikki marilaisia. Joukossa on muutama tataari, yksi bashkiiri ja pari saksalaista; venäläi-siä ei vielä ole. Jumalanpalvelukset ovat kaksikielisiä, liturgia ja laulut mariksi.

Birskin seurakunnan vahvuus on mo-nipuolinen musiikkityö; seurakuntaan on liittynyt useita tunnettuja marilaisia ammattimuusikoita. Suurin haaste on Bashkirian islamilaiset tataarit, joita on 15-kertainen määrä verrattuna suoma-lais-ugrilaisiin asukkaisiin.

Teksti: Juha Väliaho – lähetystyöntekijä, Uralin rovastikunnan entinen lääninrovasti

Vasemmalla: Diakoni Marat Fazlullin palvelee Inkerin kirkkoon kuuluvassa Gurez-Pudgan udmurtialais-venäläisessä seurakunnassa Udmurtian tasavallassa. Kuva Kristiina Paananen

Ylempi kuva: Marat haluaa panostaa seurakuntatyössä erityisesti lapsi- ja nuorisotyöhön. Kuva Anna Mitjakova

Alempi kuva: Kummisetä rauhoittelee juuri kastettua tyttövauvaa Kazanin seurakunnan kirkossa. Kuva Kristiina Paananen

Kaltareitten takaa alttarille

Diakoni Marat Fazlullin kääntelee tottuneesti auton ratia Udmurtian syyspimeällä tiellä Uralin rovastikunnassa. Matkalla Kazanista Gurez-Pudgaan hänellä on aikaa kertoa, miten tataarista ja entisestä murhamiehestä tuli Kristuksen palvelija. Miehen silmiin syttyy iloinen hymy, kun hän alkaa puhua rovastikuntansa nuorista. Lempeä olemus vetää lapsia ja nuoria puoleensa kuin magneetti.

Marat vietti lapsuutensa ja nuoruutensa Kazanin kaupungin kaduilla jengeissä tapellen ja rötöstellen. 18 vuotta täytettyään vankilat tulivat hänelle tutuiksi. Viimeisen tuomionsa, kymmenen vuotta vankeutta, hän sai kahden ihmisen taposta 90-luvulla.

– Kun olin istunut viisi vuotta, sairastuin tuberkuloosiin ja minut lähetettiin vankilaan, jossa kaikki olivat sairaita. Joka päivä joku kuoli, koska lääkkeitä ei ollut tarpeeksi. Ajattelin, etten selviä hengissä loppuun omaa vankila-aikaani, Marat kertoo.

Vangitusta vapaaksi

Vankilaan tuli saarnaajia kertomaan Kristuksesta. Myös aikaisemmassa vankilassa oli saarnamiehiä vieraillut, mutta kaikki vangit eivät voineet käydä kokouksissa; vankilassa oli oma hierarkiansa, jonka mukaan asiat tapahtuivat, myös kirkossa käyminen.

– Tubivankilassa oli helpompaa käydä tilaisuuksissa. Aloin etsiä Jumalaa ja kaduin syntejäni. Sain eräältä pastorilta Moskovan *Luterilaisen tunnin* osoitteen. He lähettivät minulle Katekismuksen,

Raamatun sekä luterilaisia kirjoja ja kävin heidän raamattukirjekurssin.

Raamatusta sanottiin, että Jeesus vapauttaa. Marat alkoi rukoilla, että Jumala vapauttaisi ja parantaisi hänet.

– Ihme tapahtui. Minut vapautettiin kolme vuotta aikaisemmin, kuin olisi pitänyt. Syyksi sanottiin hyvä käytökseni. Toisaalta se johtui siitä, että ei ollut tarpeeksi lääkkeitä.

– Muut väittivät, että olin antanut jollekin lahjuksia ja kysyivät kenelle ja paljonko. Sanoin, että sen teki Jumala. Kottona kysyivät, olenko karannut. He eivät uskoneet kun sanoin, että Jumala vapautti minut. Kun pääsin vankilasta, minulle sanottiin, että olen vapaa ja terve. Tuberkuloosia ei enää ollut; Jumala paransi sen. Minä iloitsin ja olin kuin taivaassa, Marat muistelee.

Seurakunnan etsimistä

Marat vapautui Nizhekamskista ja etsi Kazanista seurakuntaa, sillä hän ymmärsi olevansa kristitty.

– Etsin eri paikoista, mutta en löytänyt luterilaista seurakuntaa. Oli myös perhe-ongelmia: vaimo kuoli juoppouteen, hänkin oli vankilassa. Minulla on poika, joka asui siskoni luona. Nyt hän on 20-vuotias ja itsenäinen jo, Marat toteaa.

– Kun kiinteistöjä myytiin halvalla, ostimme porukalla vanhan talon, jossa siskoni alkoi pitää käytettyjen tavaroiden kauppaa. Kauppa ei käynyt ja päätimme hankkiutua rakennuksesta eroon. Etsiessämme ostajaa törmäsimme **Juha Väliahoon**, joka etsi tiloja seurakunnalle. Oli vuosi 2003.

Kirkkoherra **Anatolij Pogasij** avasi rakennukseen kirkon lisäksi lakitoimiston. Marat asui lähellä ja tuli tutustumaan seurakuntalaisiin ja juristi-kirkkoherraan.

– Olin silloin etsijän paikalla ja lankesin monta kertaa. Rukoilin, että näin ei voi jatkua. Silloin Jumala näytti, että tässä on minun kirkkoni ja se luterilaisuus, jota olin etsinyt. Anatolij sanoi, että ota salkku, sinusta tulee hallintoasioiden hoitaja, Marat muistelee hymyillen.

Vapautettu palvelemaan

Marat on käynyt Keltossa Teologisen Instituutin peruskurssin, lähetyskurssin sekä kaksivuotisen diakoniakurssin.

– Kun opiskelin Keltossa peruskurssilla, Juha Väliaho siunasi minut katekeetaksi. En erityisesti pyrkinyt hengellisiin virkoihin, sillä olin hallintotyöläinen. Työtä riitti ja pelkäsin lisävastuuta. Väsyin kovasti.

Marat pyrki opiskelemaan teologiselle kurssille Kelttoon, mutta ovet eivät avautuneet sinne. Sitten tuli kutsu Udmurtiaan.

– Pyysin, että Jumala sanoisi selvästi lähteäkö vai ei. Avasin yhden paperin, jota olin heittäjänä pois. Siinä luki punaisella: Udmurtia odottaa sinua!

Marat on palvellut Udmurtiassa nyt noin kaksi vuotta. Kesäkuussa 2011 hän sai diakonivihkimyksen.

– Elän yksin, vaimoa ei ole. Tuberkuloosin sairastaminen antoi invaliditeetin,

joten saan eläkettä eikä minun tarvitse tehdä muuta työtä. Uskon, että Jumala sillä tavoin vapautti minut palvelemaan kirkossa. Udmurtiassa minut on otettu hyvin vastaan, hän vakuuttaa.

Nuoret lähellä sydäntä

Marat haluaa panostaa erityisesti nuoriin, sillä tulevaisuus on heidän. Uralin rovastikunnassa järjestetään nuorille seurakuntien välisiä tapaamisia ja yhteisiä leirejä. Marat kertoo nauraen, että kun udmurtialaiset kuulevat, että kazanilaiset tulevat käymään, koko Udmurtia koontuu paikalle ja silloin on yhtä juhlaa.

Rovastikunnat tutuiksi

Kun leiri on ohi, lapset eivät halua lähteä kirkosta kotiin. Kirjanpitäjä on joskus vähän moittinut Maratia: ”Leiri loppui, mitä sinä lapsia enää täällä pidät?”

– Mitä varten me palvelemme: Etä ihmiset tulisivat kirkkoon. Mitä siitä, vaikka leiri loppui. Kukaan ei halua kotiin, koska kirkossa on mielenkiintoista, Gurez-Pudgan paimen levittelee käsiään.

– Ajan paljon autolla ja joskus siihen tulee vikoja. Kun korjaan autoa, nuoret kiskovat minua jaloista ja pyytävät: ”Marat-setä, pidä meille ensin raamattutunti, sitten voit korjata auton!”

*Teksti: Kristiina Paananen
Suomennos: Anitta Lepomaa*

Gurez-Pudgan udmurtialais-venäläinen Pyhän Pietarin seurakunta Uralin rovastikunnassa

- Gurez-Pudgan kylä sijaitsee 100 kilometriä Udmurtian tasavallan pääkaupungista Izhevskistä länteen.
- Seurakunta muodostui jo 1990-luvulla, virallisesti se rekisteröitiin vuonna 2001.
- Käytöstä poistettu leipomo kunnostettiin ja vihittiin kirkoksi 2005.
- Seurakuntaa on tukenut Keväällä 2010 kirkkoherraksi nimettiin Kazanin seurakunnan kirkkoherra Anatolij Pogasij.
- Seurakuntaa hoitaa tällä hetkellä tataari-taustainen diakoni Marat Fazlullin.
- Jumalanpalveluksissa käy noin 15 henkeä.
- Jumalanpalvelusten lisäksi seurakunnassa pidetään pyhäkoulua ja nuorten tilaisuuksia sekä leirejä lapsille ja nuorille.
- Syksyllä 2011 seurakunta lähetti Kelttoon opiskelemaan oman kylän nuoren miehen, joka on käynyt seurakunnassa pienestä pojasta lähtien.

Ylempi kuva: Gurez-Pudgan seurakunnalle on kunnostettu kirkko entisestä leipomosta.

Alempi kuva: Vanhemmat seurakuntalaiset tuovat kirkkoon omia lastenlapsiaan.

Kuva oikealla: Kirkko on sunnuntaisin jumalanpalveluksessa ääriään myöten täynnä.

Kuva vasemmalla: Kazan on Venäjän kolmanneksi suurin kaupunki, jonka asukkaista noin puolet on muslimeita.

Kuva oikealla: Luterilainen kirkko sijaitsee keskeisellä paikalla kaupungissa.

Minareettien keskellä kaikuu kirkonkello

Uudessa asuinlähiössä rakenteilla oleva 37-kerroksinen kaupungin korkein rakennus on hyvä maamerkki Kazanin kaupungissa. Sitä vastapäätä luterilainen seurakunta ahtautuu matalaan, pikku kirkkoonsa jumalanpalvelukseen. Täpötäysi kirkkosali täyttyy ensin puheensorinasta, sitten seurakunnan voimakkaasta veisuusta. Nuori mies kastetaan ja hän liittyy osaksi Kazanin Pyhän Andreksen seurakuntaa ja Inkerin kirkkoa. Aktiivinen seurakunta tekee lähetystyötä sekä venäläisväestön että muslimitaustaisten tataarien keskuudessa.

Tatarstanin tasavallan pääkaupunki Kazan sijaitsee 800 kilometriä Moskovasta Uraliin ja Siperiaan päin. Kaunis kaupunki on Volga- ja Kazanka-jokien yhtymäkohdassa. Kazan kuuluu Venäjän suurimpien kaupunkien joukkoon. Se on Moskovon ja Pietarin jälkeen Venäjän Euroopan puoleisen osan kolmanneksi suurin kaupunki, jossa on asukkaita noin 1,5 miljoonaa.

Kansallisuus ja uskonto

500–600 -luvulta alkaen alueella sijaitseva Volgan Bolgarian valtio, joka Kul-taisen Ordan valloittajien myötä omaksui islamin uskon. Jotkut ovat sitä mieltä, että neuvostovaltaan asti he samaistuivat käsitteeseen ”bolgaarit”, ja sana ”tataarit” oli venäläisten käyttämä halveksiva liikanimi.

Tsaari Iivana Julman valloitettua Volgan alueen vuonna 1552 Kazanin asukkaita alettiin väkisin kääntää ortodokseiksi. Siitä seurasi inhimillinen draama: muslimit pitivät kääntyneitä tataareita uskonsa pettäjinä ja ortodoksit toisen luokan kansalaisina. Tämän seurauksena kastetut tataarit eristäytyivät. Perestroikan alkaessa, kun kansallinen itsetunto alkoi nousta, he julistautuivat itsenäisek-

si etniseksi ryhmäksi, *krjasheneiksi*.

Tataarit ovat nykyään venäläisten jälkeen Venäjän suurin kansanryhmä, johon kuuluu 6 miljoonaa ihmistä. Tataarien ja venäläisten osuus Kazanissa on yhtä suuri. Noin 90 % tataareista pitää itseään muslimeina, suunnilleen sama määrä venäläisistä ortodokseina. Uskontotieteelliset tutkimukset kuitenkin osoittavat, että heistä vain 3–6 % käy säännöllisesti kirkossa tai moskeijassa.

Katolisia Kazanissa on korkeintaan sata. Protestantteja edustavat luterilaiset, reformoidut, baptistit, helluntailaiset, adventistit, evankeliset kristityt, karismaatikot ja monet pienet yhteisöt. On myös muita uskontoja ja kultteja: mm. krishnalaisia, buddhalaisia, mormoneja, skientologeja ja Jehovan todistajia.

Luterilaisuuden historiaa

Luterilaisia on ollut Kazanissa 1500-luvun lopulta alkaen. He olivat pääasiassa kauppiaita ja saksalaisia so-

tavankeja, jotka oli otettu vangeiksi Liivin sodan aikana vuosina 1558–1582. 1700-luvulla luterilaisia edustivat hallitsijoiden kutsusta Venäjälle saapuneet Kazanin yliopiston ja eläinlääketieteellisen korkeakoulun opettajat, lääkärit, apteekkarit, arkkitehdit, Kazanin varuskunnan sotilaat sekä muutamat virkamiehet. Venäjällä vuonna 1897 tehdyn ensimmäisen yleisen väestönlaskennan mukaan Kazanin maakunnassa oli 1384 luterilaista.

Ensimmäinen luterilainen kirkko rakennettiin Kazaniin vuonna 1773. Vain vuoden säilynyt puurakennus paloi *Pu-*

Rovastikunnat tutuiksi

gathovin sotajoukkojen piirittäessä kaupunkia. Vuonna 1777 pystytettiin kivirakennus, joka on säilynyt näihin päiviin asti.

Kazanin saksalainen luterilainen seurakunta (ELKRAS) oli olemassa vuoteen 1929, minkä jälkeen se lakkautettiin. Uudelleen seurakunta perustettiin 1990.

Tatarstanin tasavallassa ei ole koskaan ollut Inkerin kirkon perinteen mukaista itsenäistä kirkkoa. Ne muutamat suomalaiset, jotka ovat eri aikoina asuneet Kazanissa, ovat olleet saksalaisen seurakunnan jäseniä.

Lähetystyö alkaa

Kymmenen vuotta sitten Kazanissa asuva venäläinen perhe, **Anatolij ja Olga Pogasij**, tutustui **Juha ja Anu Väliahoon**. Anatolij ja Olga kuuluivat hengellisesti kodittomien uskovien ryhmään, joka oli etääntynyt paikallisesta karismaattisesta seurakunnasta. Väliahot alkoivat pitää rippikoulua koko parikymmenhenkiselle ryhmälle.

Toukokuussa 2002 pidettiin ensimmäinen jumalanpalvelus erään seurakuntalaisen kotona. Tuota hetkeä pidetään seurakunnan perustamispäivänä. Vuoden lopussa ryhmä rekisteröityi Inkerin kirkkoon kuuluvaksi luterilaiseksi seurakunnaksi.

Anatolij Pogasij – kansallisuudeltaan ukrainalainen, viisi korkeakoulututkintoa suorittanut juristi-historioitsija – vihittiin vuonna 2003 diakoniksi ja nimitettiin seurakunnanhoitajaksi. Papiksi hän valmistui pari vuotta sitten. Anatolij oli ennestään filosofian tohtori ja 5.3.2012 hän väitteli uskontotieteen tohtoriksi. Hän toimii pappistehtävänsä lisäksi korkeakoulun opettajana.

Seurakunta on saanut uuden jäsenen. Kasteen toimitti pastori Anatolij Silantjev, oik. kirkkoherra Anatolij Pogasij.

Kuva: Syntymäpäiväsankareita muistettiin jumalanpalveluksen yhteydessä.

Kirkko omin käsin

Kesällä 2003 seurakunnalle ostettiin kirkoksi yksikerroksinen rakennus. Se oli aiemmin toiminut vieressä sijaitsevan lentoaseman pannuhuoneena ja viimeiset kaksi vuotta käytettyjen tavaroiden kauppana.

Seurakunta muutti rakennuksen kaupasta kirkoksi. Kaikki seurakuntalaiset, niin aikuiset kuin lapsetkin, osallistuivat muutostöihin. Nykyisin nuo lapset ovat 18–20 -vuotiaita ja käyvät jumalanpalveluksessa kirkossa, jonka he ovat omin käsin pystyttäneet.

Seurakunta tekee aktiivista lähetystyötä sekä kaupungissa että Tatarstanin muilla alueilla, kuin myös Marin ja Udmurtian tasavalloissa (Anatolij Pogasij on myös Udmurtiassa olevan Gurez-Pudgan seurakunnan kirkkoherra). Muutama vuosi on tehty työtä lastenkodissa, jonka tuloksena joistakin sieltä pois muuttaneista on nyt tullut seurakunnan jäseniä. Seurakunnalla on erittäin aktiivinen lapsi- ja nuorisotyö sekä musiikkityö. Toisena pastorina toimii Kelton Teologisesa Instituutissa koulutuksen saanut oma mies, **Anatolij Silantjev**.

Uusi kirkko vireillä

Kazanin seurakunnan nykyinen kirkko ostettiin edullisesti, koska se sillä hetkellä näytti olevan syrjässä. Vuonna 2005 alueelle alettiin rakentaa uutta kaupunkikeskusta; korkeita kerrostaloja, hippodrom ja ajoväylä, joka yhdistää keskustan lähialueisiin. Kirkon paikka on nyt liikenteellisesti mahdollisimman hyvä.

Vuonna 2009 seurakunnan jäsen, arkkitehti **Balakina** teki uuden kirkon piirustukset. Kaupunki lahjoitti rakentamisesta varten 600 m² lisämaata nykyisen tontin vierestä. Alueen esitutkinta ja tekniset piirustukset on tehty. Myös rakennuslupa

on saatu. Parhaillaan käynnissä on rahoituksen selvittäminen.

Miksi Kazanin seurakunta tarvitsee uuden kirkon?

Nykyinen kirkkorakennus on mitoitettu korkeintaan 70 hengelle ja seurakuntalaisten määrä on jo ylittänyt sen. 40 % kävijöistä on tataareja, monet heistä taustaltaan muslimeita. Heidän islamin sa on kuitenkin pehmeää islamia, toiseltaista kun tshetshenien wahhabilaisuus. Siksi tataarit ovat Inkerin kirkolle aivan käden ulottuvilla oleva mahdollisuus levittää evankeliumia muslimien pariin.

*Teksti: Anatolij Pogasij – Kazanin kirkkoherra/ Juha Väliaho – lähetystyöntekijä, entinen Uralin lääninrovasti
Suomennos: Kari ja Merja Karjalainen
Kuvat: Kristiina Paananen*

Kazanin rakennusprojektin varainhankinnan yhdyshenkilönä Suomessa toimii **Sakari Pinola**, jonka Inkerin kirkon kirkkohallitus nimesi tehtävään viime joulukuussa.

Tiedustelut:
saku.pinola@hotmail.com
puh. 050 041 9704

Kuva: Liian pieneksi käyneen vanhan kirkon tilalle suunnitellaan uutta rakennusta.

Elävä sana

Kärsimyksen lähteellä

Palvelin aikoinaan armeijassa ja jouduin osallistumaan aseellisen konfliktin selvittelyyn Kaukasuksella, Tshetsheniassa. Sinne lähtiesäni en tuntenut kuoleman kauhua. Mutta minua hirvitti ajatella niitä kärsimyksiä, jotka voivat kohdata sotilasta, kun hän haavoittuu tai näkee toisten kärsivän.

Siviilissä törmäsin ihmisiin, joille aiheuttivat suurta harmia esimiehen tyytymättömyys työpaikalla, hintojen korotukset, shoppailu tai riidat naapurien kanssa. Kaikki tämä stressasi heitä ja he olivat vilpittömästi sitä mieltä, että kärsivät!

Minkälaista on todellinen kärsimys?

Apostoli Paavali kirjoittaa: *Synnin palkka on kuolema, mutta Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme* (Room. 6:23). Jakeen alku kertoo, että kärsimystemme lähteenä on kuolevaisuutemme.

Kerran ihmiset olivat sopusoinnussa Jumalan ja luomakunnan kanssa. Syntiinlankeemuksen myötä sopu ja harmonia rikkoutuivat. Aluksi synti rikkoi ihmisen ja Jumalan yhteyden, sitten se tuhosi luomakunnan sisäisen eheyden. Ihmisessä tapahtui hajoaminen; sielun eroaminen ruumiista, mitä kutsutaan kuolemaksi.

Jakamattoman jakautuminen – mikä tapahtuu nyt synnin vaikutuksesta – ei ai-

noastaan vie ihmistä kauemmaksi Jumalasta, elämän lähteestä, vaan myös aiheuttaa epäjärjestystä koko luomakunnassa. Ortodoksipappi **Arkadi Shatovin** sanoi: ”Kärsimys on kauheaa todellisuutta maailmassa, jossa elämme, todellisuutta, joka vakuuttavuudessaan mahdollisesti ylittää kaikki muut maailman tosiasiat.”

Kärsimykset saavat aikaan orjuutta. Ne kahlehtivat meidät huolehtimaan itsestämme ja elämämme laadusta, ettei edes vähän aikaa välttäisimme kuoleman. Me tuhlaamme rahaa psykologeihin, syömme terveellistä ruokaa, käymme urheilemassa ja teemme kaikkea, mikä on meille hyödyksi. Mutta emme saavuta iloa, koska emme pääse kuoleman yli.

Kuolema ei voi olla helppo tai tuskaton; ihminen kärsii, kun käy läpi elämänsä suurimman tragedian, sielun eroamisen ruumiista. Tämä murhe saa kärsimään hänen itsensä lisäksi myös läheiset, jotka kokevat myötätuntoa häntä kohtaan.

Jumala, myötätunnosta ihmisiä kohtaan, joutui murheissaan katsomaan rakkaan poikansa kuolemaa. Tämä juuri on todellista kärsimystä. Myötätunto toisia kohtaan on aito kärsimysten määrä.

Ajattelen, että Kristuksen kärsimysten todellinen merkitys ei ollut siinä, että Hän kärsi ihmisten epäoikeudenmukai-

suuden vuoksi, vaan siinä, että Hän kärsi ihmisten puolesta – niidenkin, joilla ei ollut hiukkaakaan myötätuntoa Häntä kohtaan. Myötätunto ei tarkoita toisen kivun kokemista, ihmisille se on mahdotonta. Myötätunto tarkoittaa olemista ihmisen kanssa niin kauan kuin kipu kestää. Siksi Jumalan myötäkärsimys oli totisesti aitoa kärsimystä.

Jeesus otti nöyrästi vastaan kärsimykset. Hän otti vastaan piinan niiltä, joilla ei ollut sääliä Häntä kohtaan. He nautitsivat Hänet ja ottivat Häneltä jopa kaikkein tärkeimmän, mikä ihmisellä on: toivon. Jumalani, Jumalani, miksi hylkäsit minut? (Matt. 27:46).

Kristuksen tavoin meidän tulee nöyrästi ottaa vastaan niin omamme kuin toistenkin murheet. Jeesus on vierellämme. Hän on valmis ottamaan osaa ahdistuksiimme. Sen tähden me voimme kärsiä lähimmäistemme kanssa: ruokkia nälkäiset, juottaa janoiset, jakaa lähimmäistemme tarpeet.

Kun kärsimme toisten kanssa, kannamme yhdessä ristiä. Suurinta on kuitenkin se, että Jeesus kantoi meidän syntimme, kipumme ja kuolemamme. Jeesuksen sovitus työn kautta pääsemme osallisiksi ylösnousemukseen.

Teksti: Boris Tshuprov, Suomennos: Anitta Lepomaa, Kuva: Kristiina Paananen

Aarno Lahtinen:

”Inkerin kirkko kehittyi ideasta itsenäiseksi kirkoksi”

”Kehitys on ollut huikea, kun ajatellaan mistä tilanteesta lähdettiin kaksikymmentä vuotta sitten”, sanoo Kirkon Ulkomaanavun Euroopan työn aluekoordinaattori Aarno Lahtinen jäsenellessään Inkerin kirkon kahta viimeistä vuosikymmentä. Muiden Itä-Euroopan kirkkojen ja niiden ympäristön kulttuurien tuntemus sekä lukuisat projektit Inkerin kirkossa sen uudelleen rakentumisen ensihetkistä alkaen antavat Lahtiselle perspektiiviä tarkastella Inkerin kirkon kehityskulkuja.

Aarno Lahtisen kiinnostus Neuvostoliiton kristittyjen oloja kohtaan heräsi 1970-luvun puolivälissä. Lopputyö Helsingin yliopiston teologisessa tiedekunnassa käsitteli Neuvostoliiton uskonpolitiikkaa ja -lainsäädäntöä. Sitä seurasi tutkimustyöjakso Itä-Euroopan kirkkojen parissa professori **Eino Murtorin**-teen assistenttina.

Syksyllä 1989 Lahtinen aloitti työt Kirkon Ulkomaanavussa. Hänen vastuullaan oli ennen muuta yhteistyö Viron kirkon kanssa, mutta hän seurasi myös Inke-

rin seurakuntien kehitystä.

- Kun aloitin työni, oli olemassa vain kaksi inkeriläisseurakuntaa: Petroskoi ja Pushkin, jotka muodollisesti kuuluivat Viron kirkkoon. Seurakuntia alkoi syntyä lisää melko nopeassa tahdissa 1980-90-lukujen taitteessa ja niistä muodostettiin aluksi rovastikunta Viron evankelis-luterilaisen kirkon yhteyteen. Kun Inkerin kirkko virallisesti perustettiin 1992, se muistutti enemmän uskonnollista liikettä kuin järjestäytynyttä kirkkoa, Lahtinen kuvailee silloista tilannetta.

Yhteistyö saa kehykset

Virossa ja Venäjällä tehtävää kirkkojen välistä yhteistyötä varten perustettiin Suomessa useita työryhmiä: Itä-Euroopan työryhmä, ystävyysseurakuntatyöryhmä sekä Kirkon järjestöjen Inkerineuvottelukunta. Myös Inkerin seurakuntien työntekijäkoulutuksen kehittämistä varten oli oma työryhmä.

- Inkeri-neuvottelukunnasta tuli tärkeä Suomen kirkon toimijoiden yhteinen foorumi, jossa pohdittiin yhteistyön linjauksia ja välitettiin tietoa ajankohtaisista asioista. Varsinkin 90-luvun alussa, jolloin intoa työhön oli joskus enemmän kuin taitoa, tätä foorumia todella tarvittiin, Aarno Lahtinen hymähtää.

- Olin myös alusta saakka mukana Kirkon Ulkomaanavun rakennustoimikunnassa. Vastuullani oli usean vuoden ajan Pyhän Marian kirkon peruskorjaustyö, joka oikeastaan päättyi vasta joulukuussa 2010, kun kirkon uudet urut otettiin käyttöön.

Maallikkoliikkeestä kirkoksi

- Kirkon Ulkomaanavun jo 1980-90-lukujen vaihteessa tekemä päätös panostaa pitkäjänteisesti työntekijäkoulutuksen kehittämiseen on mielestäni ollut kauaskantoinen ja viisas. Aluksi ryhdyttiin kouluttamaan diakoneja sekä lisäksi vapaaehtoisia diakoniatyöhön ja lapsi- ja nuorisotyöhön. Tällä linjalla kirkko on jatkanut näihin päiviin ja tältä pohjalta on kehittynyt nykyinen, akateemiset mitat täyttävä teologikoulutus, Lahtinen linjaa.

Inkerin kirkko on muuttunut työntekijöiden suhteen yhä omavaraisemmaksi; ulkomaisten työntekijöiden määrä on vähentynyt huomattavasti viime vuosina. Myös työntekijöiden koulutus on nykyään omassa, hyvin pitkälle paikallisten kouluttajien varassa.

Lahtisen mukaan toinen tärkeä linjaus on ollut keskushallinnon tukeminen. Nyt kirkolla on omat perusdokumentit ja toimiva hallinto.

Aarno Lahtisella on ollut mielenkiintoinen mahdollisuus seurata Inkerin kirkon kehitystä uskonnollisesta liikkeestä itsenäiseksi kirkoksi.

Seurakuntien toimitilojen osalta on tapahtunut suuri muutos. Aluksi käytössä oli vain kaksi kirkkoa, Pushkinissa ja Petroskoissa, joista jälkimmäinen oli hyvin pieni ja vaatimaton. Seurakuntien määrä on lisääntynyt valtavasti ja monilla niistä on käytössään oma kirkko tai muu toimitila.

- Inkerin kirkko teki viisaan ja tulevaisuuteen katsovan valinnan lähtiessään perustamisestaan saakka avoimelle, kaksikieliselle linjalle, Lahtinen kiittelee. Kirkko ei voi olla vain kansallinen suure: kristillisen kirkon luonne on universaali. Inkerin kirkko ei ole tyytynyt jäämään inkeriläisten perinneliikkeeksi, vaan on päättänyt olla kaikille avoin kirkko venäläisessä yhteiskunnassa.

Lahtinen iloitsee myös siitä, että Inkerin kirkko on löytänyt paikkansa venäläisessä yhteiskunnassa ja sen asema on tunnustettu. Sillä on hyvät suhteet ortodoksiseen kirkkoon ja muihin perinteisiin kirkkoihin Venäjällä sekä myös viiranomaisiin ja valtiovaltaan. Inkerin kirkolla on ääni omassa yhteiskunnassaan.

Itsenäisen kirkon haasteita

- Taloudellisen pohjan vahvistaminen on yksi Inkerin kirkon suurista haasteista. Helppoja ja nopeita keinoja tämän haasteen ratkaisemiseen ei ole. Täysin erilaisissa olosuhteissa elävä Suomen kirkko ei kykene tässä asiassa antamaan hyviä neuvoja, vaan varainhankinnan keinot täytyy löytää paikallisesti, Aarno Lahtinen toteaa realistisesti.

Hän pitää tärkeänä, että sisäisen solidaarisuuden ajatus kirkossa vahvistuisi ja opittaisiin näkemään myös yhteisten asioiden merkitys. Samalla kun Suomesta saatu tuki on auttanut monia seurakuntia kehittymään, on side Suomeen saattanut muodostua niille tärkeämmäksi kuin suhteet oman kirkon sisällä.

- Rovastikuntien kehittämismalli on hyvin tervetullut osa tätä kehitystä. Se auttaa jakamaan resursseja niin, että seurakunnat eivät vain optimoi omaa etuaan, vaan oppivat ajattelemaan yhteistä

hyvää. Kun kaikki eivät voi saada kaikkea, on mietittävä miten jaetaan sitä mitä jo on, että kaikki saisivat jotakin.

Lahtinen arvelee, että kirkon yhteyden vaaliminen, yhteisten tavoitteiden löytäminen ja niihin sitoutuminen kirkkona tulee olemaan Inkerin kirkolle tulevaisuudessa entistä tärkeämpää.

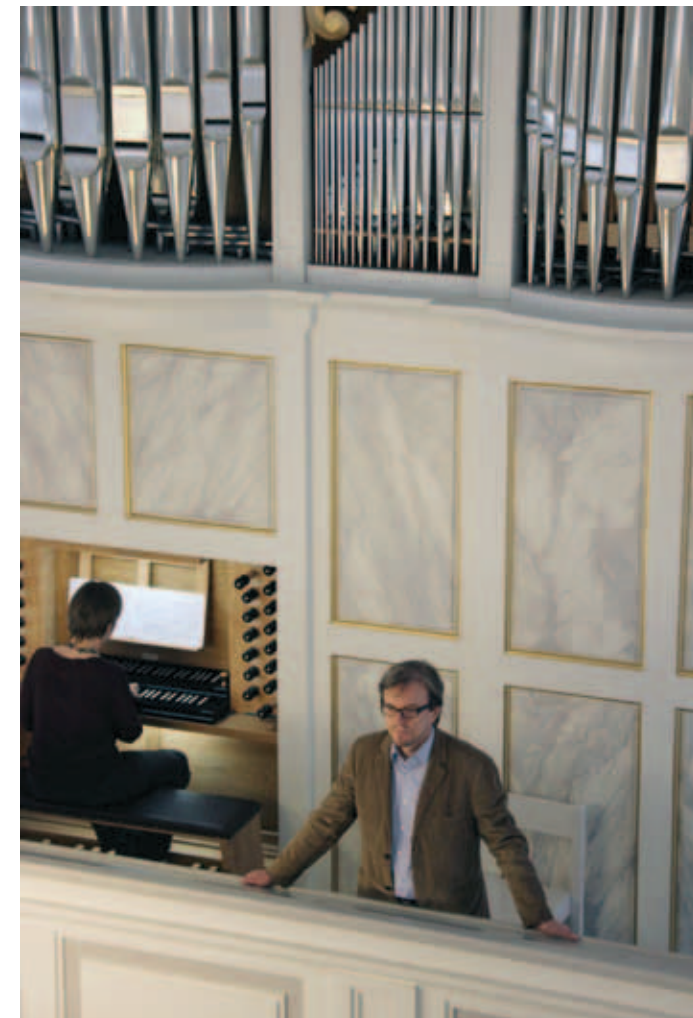
Hän toivoo, että seurakuntalaisten sitoutuminen sekä monitahoinen vastuun kantaminen säilyisi ja vahvistuisi.

Yksi tärkeä tulevaisuuden kysymys on se, voisiko Venäjällä joskus olla yksi luterilainen kirkko. Toinen haastava kysymys on kirkon yhteiskuntasuhteiden kehittyminen jatkossakin hyvällä tavalla.

Kirkko elää omaa elämäänsä

Itsenäistymiseen liittyy aina irrottautumista. Aarno Lahtinen painottaa, että Suomen kirkossa on koko Inkerin kirkon olemassaolon ajan lähdetty siitä, että Inkerin kirkko on suvereeni ja itsenäinen kirkko, joka päättää itse omista asioistaan.

- Käytännössä suomalaisten vaikutus oli varsinkin alkuvuosina suuri, mutta tilanne on koko ajan muuttunut. Tämä on luonnollinen kehityssuunta, jonka uskon jatkuvan. On myös tärkeää, että ne siteet, joita Inkerin kirkolla on syntynyt tai syn-

tymässä muiden muassa toisiin Euroopan luterilaisiin vähemmistökirkkoihin, voisivat vahvistua.

Väkivaltaisesti tuhotun kirkon elpyminen ja sen kehityksen seuraaminen on ollut antoisaa. Erityisen merkittäviä hetkiä Aarno Lahtiselle henkilökohtaisesti ovat olleet ne, kun yhteistyöprojekteissa vastuu on siirtynyt paikallisille. Yksi tällainen elämys liittyy Pietarin Pyhän Marian kirkon vuonna 2002 olleen vihkiäisjuhlan iltatilaisuuteen, jossa oli pääosin paikallisia ja paljon nuoria.

- Halusin mennä parvelle, vähän sivuun. Sieltä katsellessa ja seurattessa koin voimakkaasti, että tässä hetkessä on seurakunta aidosti läsnä ja tämä monen vuoden työn aikana tutuksi käynyt kirkko alkaa nyt elää omaa elämäänsä seurakunnan kirkkona. Se oli hyvä hetki irrottautua antoisasta, mutta pitkästä projektista.

Teksti ja kuvat: Kristiina Paananen

Vaikeitten tietokoneongelmien vuoksi lehtemme ilmestyy tällä kertaa myöhässä aikataulusta.

Pahoittelemme viivästystä.

Toimitus

Lukijapalautetta

”Vuodesta 2005 olen tilannut Inkerin Kirkko -lehden. Luen sen aina alusta loppuun. Säästän kaikki numerot ja luen niitä uudestaan. Mielestäni Inkerin Kirkko on parhaimpia lehtiä, mitä Suomessa on. Lehti on kaunis, mielenkiintoinen, hyvin toimitettu ja hengellisesti ravitseva. Iloitsen Sanaan ja uskontunnustukseen pitäytymisestä ja kiitän siitä Jumalaa. Rukoilen Inkerin kirkon, sen työntekijöiden ja seurakuntien puolesta. Lehestä löytää rukousaiheita. Levätköön Jumalan siunaus runsaana Inkerin kirkossa.”

Sinikka Kokko, Mynämäki

Tilaa sinäkin Inkerin Kirkko -lehti itsellesi tai lahjaksi ystävällesi!

Tilaa Inkerin kirkko -lehti!

Tule mielenkiintoiselle matkalle Inkerin kirkon tapahtumiin Pietarista Siperiaan, Viron rajalta Muurmanskiin, Pohjois-Ossetiaan, Saratoviin, Baskiriaan ja moniin muihin paikkoihin.

Lehden vuosikerta (4 numeroa) maksaa vuoden 2012 alusta kestotilauksena 19,95 e Suomeen ja Venäjälle, muihin maihin 25,95 e. Tilaamalla tuet Inkerin kirkon työtä. Postita tämä kuponki osoitteella: Inkerin Kirkko -lehti, Ristikankaankatu 7, 53600 Lappeenranta. Lasku lähetetään myöhemmin.

Tilauksen saaja: _____

Lähiosoite: _____

Postitoimipaikka: _____

☐ Suomenkielinen Inkerin kirkko ☐ Venäjänkielinen Tserkov Ingrii (hinta Suomeen 25 e)

Tilauksen maksaja: _____

Lähiosoite: _____

Postitoimipaikka: _____

Haluan laskun sähköpostiosoitteeseeni: _____

INKERIN

KIRKKO
1/81/2012

www.inkerinkirkko.fi
www.elci.ru

Julkaisija

Inkerin evlut. kirkko Venäjällä

Päätoimittaja: Aarre Kuukauppi
Vastaava toimittaja: Kristiina Paananen
kristiina.paananen@gmail.com
Taitto: Laura Ainali,
Tea Ikonen
Kirjapaino: Saarijärven Offset

Painosmäärä: 2600
Rek.numero: 77-9428
Lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa.
Ilmestymispäivät vuonna 2012:
19.3., 14.6., 3.10., 13.12.
Lehteen tuleva aineisto lähetettävä
vastaavalle toimittajalle 6 viikkoa ennen
ilmestymistä.

Toimituksen osoite

Bolshaja Konjushennaja 8
191186 St. Petersburg
lehti.toimitus@inkerinkirkko.fi

Toimituksen postiosoite

Inkerin Kirkko -lehti, PL 189
53101 Lappeenranta

Tilaushinnat

Suomeen ja Venäjälle:

Kestotilaus 19,95 e, vuositilaus 20,95 e.
Tilaus muihin maihin 25,95 e.

Venäjänkielisen lehden voi tilata erikseen. Hinnat Venäjän ulkopuolelle 25 e. Tilauksessa mainittava: Venäjänkielinen Inkerin Kirkko.

Tilaukset ja osoitteenmuutokset

Inkerin Kirkko -lehti
Ristikankaankatu 7
53600 Lappeenranta
lehti.osoitteet@inkerinkirkko.fi
puh. 045 3540440

Etukansi

Kolmen lapsen kaste Birskin seurakunnassa. Kuva Dmitri Abdullin

Välähdyksiä Venäjältä

Kolumni Venäjästä ja venäläisyydestä

Pääsiäisperinteet Venäjällä

Pääsiäinen - Kristuksen ylösnousemuksen juhla - on kirkon pääjuhla, jolloin koko maailman kuullen julistamme Kristuksen voittoa synnistä ja kuolemasta. Ennen vanhaan Venäjällä pääsiäisjuhlaa odotettiin niin kärsimättömästi, että kahdeksannella vuosisadalla metropoliitta **Kirill** joutui kieltämään kirkolliskokouksen päätöksellä pääsiäisjuhlien aloittamisen ennen kuin pitkäperjantai ja pääsiäislauantai ovat päättyneet.

Jokaisella kansakunnalla on omat pääsiäisperinteensä. Venäjällä tuhatvuotisen kristillisen historian aikana on myös muotoutunut oma perinne juhlia pääsiäistä. Suurin osa näistä tavoista on alkuperältään ortodoksisia. Ajan kuluessa samat perinteet ovat tulleet käyttöön myös muissa tunnustuskunnissa.

Kun sanomme ”Kristus on ylösnousut”, me Venäjän luterilaiset lahjoitamme toisillemme maalattuja munia ja kulitsoita (pullataikinasta tehty leivonnainen). Meidän maassamme se on melkein päkollinen osa juhlintaa. Mutta mistä nämä perinteet ovat saaneet alkunsa?

Munien värjäämisen ja lahjoittamisen perinne on hyvin vanha; ensimmäiset maininnat ovat viidenneltä vuosisadalta. Tapa liitetään **Maria Magdaleenaan**, joka perimätiedon mukaan sattui kerran keisari **Tiberiuksen** hoviin. Keisarin luo ei voinut mennä ilman lahjaa ja köyhä Maria lahjoitti keisarille kananmunan. Ojentaessaan lahjaa hän sanoi: ”Kristus on ylösnoussut!”. Tähän Tiberias vastasi, ettei kukaan voi nousta kuolleista, niin

kuin tämäkään muna ei voi muuttua valkoisesta punaiseksi. Samalla hetkellä muna Maria Magdaleenan kädessä muuttui kirkkaan punaiseksi.

Kulitsoiden historia on myös pitkä. Perimätiedon mukaan muinaiset kristityt jättivät ruokailun jälkeen pöydälle leipäpalan. He halusivat jättää leivän Jeesukselle, jonka paluuta odotettiin millä hetkellä hyvänsä. Tästä syntyi vähitellen perinne paistaa kulitsoita ja tuoda ne kirkkoon.

Kulitsa-perinne muistuttaa meitä yhä edelleen siitä, että kristityn kutsumus on olla valmis milloin tahansa kohtaamaan Kristus ja odottamaan hänen paluutaan. Näin konkretisoituu erään teologin sanat siitä, että ei ole mahdollista elää yhtään päivää oikeasti kristittyinä, jos ei ole valmis siihen, että se päivä voi olla viimeinen Kristuksen paluun edessä.

Pääsiäiskulitsa muistuttaa meitä myös taivaallisesta juhla-ateriasta, josta kristityt tulevat osallisiksi. Pitkään perinteenä oli myös antaa osa kulitsoista pääsiäisjuhlan aikana köyhille ja puutteessa oleville. Nykyisin on myös luterilaisia seurakuntia, joissa pääsiäisjumalanpalveluksen jälkeen siunataan seurakuntalaisten tuomat kulitsat ja munat.

Harvemmin luterilaisissa kirkkoissa on pashaa, joka on katkaistun pyramidin muotoinen rahkasta tehty ruoka. Sitä koristavat kirjaimet XB sanoista Христо Божее, Kristus on ylösnoussut.

Juhlatavoissa voidaan nähdä eräs venäläisen hengellisyyden erityispiirre: rakkaus vertauskuviin. Maalattujen munien ja kulitsojen kautta ihminen yhä uudelleen muistuttaa itselleen, minkä varassa kirkko elää. On valtava mahdollisuus saarnata, kun ihmiset alkavat kysellä, mitä nämä kaikki tavat tarkoittavat.

Vaikka pääsiäisen juhlintaan liittyvät tavat ja perinteet vaihtelevat osittain seurakunnasta toiseen, meitä kaikkia yhdistää halu välittää pääsiäisiloa ihmisten elämään.

Riemullista pääsiäistä – Kristus on ylösnoussut!

Teksti: Mihail Ivanov – Pyhän Marian seurakunnan pastori, Pietari, Suomennos: Erja Katainen, Kuva: Kristiina Paananen

Seitsemän vuoden rukous

Olen muslimiperheestä. Mieheni on puoliksi venäläinen. Meillä on lapset **Veronika** (13) ja **Sergei** (11), jotka ovat vuodesta 2004 lähtien käyneet Tyrön luterilaisen seurakunnan pyhäkoulua. Matkamme Jeesuksen luo oli monimutkainen ja hidas.

Lapset saivat minut aluksi kiinnostumaan seurakunnasta. Aloin käydä jumalanpalveluksissa ja ymmärsin, että silmäni olivat olleet siihen asti kiinni ja sydän tyhjä. Kun rupesin uskomaan Kristukseen, elämäni muuttui. Olen sen jälkeen tuntenut, että Herra on kanssani, auttaa ja ohjaa minua.

Olisi synti valittaa. Onhan minulla sopuisa perhe ja hyvät lapset. He menestyvät koulussa ja uskovat Jumalaan. Mutta ketään meitä ei ollut vielä kastettu. Aluksi mieheni ei halunnut edes kuulla siitä.

Mutta aika kului, kasvoimme hengellisesti ja keskustelimme miehen kanssa kasteen välttämättömyydestä. Ru-

koilin, että Herra tekisi hänessä työtään ja koskettaisi häntä Pyhällä Hengellä. Ja ihme tapahtui: Viime vuonna mieheni itse ehdotti, että lapset kastettaisiin. Lapset olivat rukoilleet sitä seitsemän vuotta!

Aika on nykyisin raskas nuorisolle, on paljon erilaisia kiusauksia. Mutta jos sinulla on Jeesus, jos sydämesi kuuluu Hänelle ja kätesi on Hänen kädessään, sinulla ei ole mitään pelättävää. Aviomiehenikin on nyt ymmärtänyt tämän.

Minut ja lapset kastettiin viime vuoden toukokuussa Tyrön kirkossa. Meille se oli erittäin valoisa ja iloinen päivä. Mutta ihmeet eivät loppuneet tähän. Pian kastepäivämme jälkeen mies sanoi, että hänkin haluaa kastettavaksi - jotta voisi yhdessä lasten ja Kristuksen kanssa katsoa rauhallisesti tulevaisuuteen.

Teksti: Faina Gubaidulina, Tyrön seurakunta (Pietarin rovastikunta), Suomensos: Merja ja Kari Karjalainen, Kuva: Lasse Kuukauppi